

Zgodnja

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Danica izhaja vsak petek na celi poli, in veljá po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Točaj XXXIII.

V Ljubljani 9. mal. travna 1880.

List 15.

Cerkev — nepremagljiva.

(Dalje.)

Od l. 235 do 238 je vladal Rimljanom Maksimijan; tudi ta je oskrnil svoj meč z dragoceno kervjo premnozih kristjanov.

Kakor poskušajo dandanes sovražniki više poglavarje sv. Cerkve spraviti na svojo stran in ločiti jih od nižega duhovstva, da bi razvojili duhovščino in med tem preprihom imeli bogato žetev, enako je poskusil Maksimijan. Njemu gotovo niso bile neznane besede Kristusove: „Udaril bom pastirja, in čeda se bo razkropila.“ Ukaže toraj oznanovalce besede božje zapirati in mučiti. Razločka niso delali nobenega; usmiljenja s sivo glavo niso poznali. Bilo je trinoško preganjanje, huda poskušnja oznanovalcem sv. vere. Je pa mar tudi dosegel Maksimijan svoj namen? Nikakor ne! Oznanovalci se malo menijo za cesarjeve razglase, temveč, véрни besedam aposteljnóvim: „Boga moramo bolj poslušati, kakor ljudi“, oznanujejo neprenehoma z občudovanja vredno gorečnostjo besedo Božjo po mestih in tergih, nosijo tudi luč sv. vere v najskrajne in neznatne kote rimskega kraljestva. Duhovščini na čelu bil je papež Poncijan, kateri je moral darovati tudi življenje za Kristusa. Kazni in muke, ktere so se izverševale nad stanovitoimi duhovni, so mnogoverstne. Nekatere križajo, druge zašijejo v kože živalske, da smradú in pomanjkanja zraka konec storé, in da so sverine dobivale svoj delež, je nepotrebno omenjati. Načelo, katero je imel cesar, je bilo: „Naj boljše sredstvo si prestol ohraniti in vterditi, je kri in železo.“ To svoje načelo je pa tudi natanko izverševal. Bil je grozovit trinog; zato ga celó poganski pisatelji imenujejo Ciklopa, rekoč: „Hujše sverine ni bilo na zemlji, kakor je Maksimijan.“

Toda tudi on ni ušel maševalni roki Božje pravice, tudi on mora slednjič spoznati, da je nad njim viši Gospod, ki ukazuje tudi cesarjem. Grozovitosti namreč, ktere je počenjal pri svojih podložnih, bile so tolike, da Rimsko starešinstvo sklene cesarja odstaviti. Bil je ta tisti čas sunaj mesta; ko zvé, kaj se je z njim zgodilo, začne divjati in tuliti, sverini enak; pravijo, da se je v tem nečloveškem stanji zaletaval z glavo ob stene in se tako hotel usmertiti. Skiene umreti z armado, ktera mu je po nekaj ostala še zvesta, a Bog tega ne dopusti. Vojak iz njegove armade mu z mečem pritisne smertni udarec. Zares, „kakoršno življenje, taka tudi smert“!

Umerl je Maksimijan, a naslednik njegov mu je bil v grozovitosti kos, presešel ga je pa v zvičajnosti in prekanjenosti. Bil je to Decij, cesar pri kristjanih v slabem spominu.

Decij si stavi tudi nalogo, da boče zatreti in iztrebiti kerščanstvo. Ker pa sprevidi, da z moritvijo kristjanov njegovi predniki niso mogli zatreti semena kerščanskega, si zmisli drugi način, ki bi ga morda prej pripeljal do cilja, namreč uničiti kerščanstvo. Prepové tedaj, kristjane moriti, marveč ukaže, da naj jih počasi z raznimi mukami terpinčijo, češ, „meso je slabo“, gotovo bodo, vsaj nekteri, omagali. In ni se smotil zviti trinog. Bilo je nekaj kristjanov mlačnih, ki so mučeni darovali malikom; a velika večina kristjanov bila je zvesta svojim načelom in spoznavala očitno Kristusa križanega. Toda kratki so bili dnevi Decijeve, s kervjo in solzami napolnjene slave. Laktancij pravi o njem:

„Nekaj lét pozneje (Decij je vladal od l. 249—251) vatane neusmiljeni trinog, hoteč preganjati Cerkev. Koj po svojem nastopu jame divjati proti Bogu in njegovim spoznavalcem; a kmalu mora tudi on čutiti jezo Božjo. Ko namreč gre s svojo vojsko proti Karpom, ki so prebivali po tadanji Daciji in Meziji, vjemó ga sovražniki z armado vred in končajo. Nikdo ni vedel za truplo cesarjevo, zato ga tudi niso pokopavali, kar je bila naj večja sramota rimskemu cesarju; oropan vsega orožja in dragocenosti, kakor se spodobi sovražniku Božjemu, bil je jed divjim zverinam in roparskim ticam.“

Toda tudi po njegovi smerti morali so bridke skušnje terpeti kristjani, kajti Decijev naslednik Valerijan ni bil nič boljši od njega. Pervi ukaz, kterege razglasi proti kristjanom, zahteva, da naj kristjani opusté službo Božjo, da se ne smejo zbirati skupaj; tega, se vé, da kristjani niso mogli storiti, niso smeli, a tudi niso hotli. Velel tega morajo kristjani v pregnanstvo, v rudo-kope in v smert. Proti duhovnom in škofom razglasi drugi ukaz, v katerem zapové mašnike in škofe poloviti, pozapreti, v ječah jih mučiti in pregovarjati, da naj odstopijo od svoje vere; in če so stanovitni, da naj se pomorijo. Bilo je v tem času nekaj kristjanov v državnih službah; da se je proti tem na vse mogoče načine delovalo, nam je jasno. Cesar ukaže, da naj se vsi vradniki, ki se ne odpovedó kerščanstvu, odstavijo od služb, da naj se jim vzamejo državljanske pravice in vse premoženje; ako pa vse to nič ne izdá, naj se pokončajo.

IZ SUŽNOSTI REŠENI, ali oproščenci, kakor jih imenujejo, morali so zopet prestopiti v sužnji stan in sgu-bili so prostost, ako so postali kristjani.

To preganjanje pa ni doseglo obilnega sadú ker-
voločnemu Valerijanu. Pregovor pravi: „V ognju se
čisti zlató.“ V preganjanji se čistijo in vterjajo krist-
jani. Preganjanja bile so vterdile zvestobo in vdanost
kristjanov in le prav redki so bili taki, ki so odstopili
od svete vere. Močni in stanovitni bili so škofje in du-
hovni; ne ječa ne mučenje ni prisililo svestih oznan-
valcev, da bi bili molčali. Ostali so terdni, nepremag-
ljivi, s gled vsem naslednikom. In kerščanski vradniki?
So bili mar omahljivci in breznačajni kruhoborci, kor
tolikrat sedanjo dobo? Ne! Bili so tudi ti stari; tni;
raji z gubé službo, premoženje, še tudi prostost raji za-
stavijo, kakor bi darovali malikom. Kerščanski vojaki,
prostaki in viši, bili so neomahljivi, cenili so više po-
velje Gospoda vsemogočnega, kakor veri nasprotno ukase
svojih viših in vladarjev. Niso upora zbuvali proti ce-
sarju, kajti vera tega ne dopusti; a s veseljem in vda-
nostjo prenašali so dolge in grozovite muke. Bili so
res pravi vojaki, vredni služiti v vojni Kristusovi.

S kolikim navdušenjem in s kako vdanostjo so
kristijani vse muke, tudi smert terpeli, zadostno nam
kažejo zgledi tega časa. To vidimo pri Sikstu II, tada-
njem papežu, pri njegovem dijakonu Lavrenciju. Tudi
Ciprijan, škof v Kartagi, je vsor katoliškega škofa.

Ko namreč peljejo papeža Siksta na moriše, hiti
Lavrencij jokajoč za njim. „Kam greš, ljubi oče, brez
svojega sina? Ga nagovori, „kam hitiš, blagi duhoven,
brez svojega diakona? Nikdar nisi opravljal daritve
sv. maše brez svojega služabnika. Kaj je slabega v meni,
oče? Sem ti li nezvést? Poskusi me v novo in prepričaj
se, ali si si isvolil služabnika, ki je vreden deliti ver-
nikom Kristusovo Kri?“

Papež, gjojen s besedami serčnega mladenča, po-
tolaži svojega ljubljenca, rekoč: „Ne bodem te zapustil,
moj sin; huji skušnja, pa tudi slavnejši smaga čaka
tebe, ki si sedaj v cvetu svojih lét; s menoj imeli bodo
usmiljenje saradi slabotnih lét in sive starosti. Prišel
boš kmali za menoj!“

Potem ukaže papež Lavrenciju, naj cerkvene de-
narje razdeli ubogim, da se jih ne polasté vojaki po
krivici. Sikst umerje mučeniške smerti, Lavrencij pa
spolni sadnjo njegovo voljo.

Rimski načelnik sliši med tem časom, da je cerkev
rimska valed mnogih darov bogata, své tudi, kako dra-
gocene posode rabijo pri daritvi; ni čuda, da se mu po-
hlepnost vnema po teh dragocenostih. Pokliče sato k
sebi Lavrencija in zahteva od njega, naj mu isroči cer-
kveno premoženje, rekoč: „Pritožujete se, da s vami
terdo ravnamo in da vas mučimo. Sedaj pa ne zahte-
vam od tebe nobene muke, marveč nekaj, kar ti iz proste
volje meni lahko isročiš. Znano mi je, da vaši duhovni
pri svojih daritvah v slatih posodah darujejo Bogu in
da pri vaših ponečih shodih gorijo sveče, natakunjene
na svečnike iz čistega zlata. Tudi verniki, kakor slišim,
dajejo mnogo denarjev. Daj toraj na zahtevo cesarjevo
denarje meni, da poplačam s njimi vojakom zastalo
plačo. Vaša vera namreč vas učí, kakor vém, vsakemu
dati, kar mu pristoji; zapoveduje vam, dati tudi cesarju,
kar je cesarjevega. Tvoj Bog, kakor óujem, ne dela de-
narjev, a prinesel tudi ni zlatov iz nebes. Dal vam je
samo zapovedi, denarja pa on ni imel. Delaj tedaj po
zapovedih svoje vere in izroči mi denarje prostovoljno;
bodi zadovoljen, da imaš mnogo nauk.“

Lavrencij odgovori načelniku: „Ne bom tajil, da
je naša cerkev seló bogata, da še cesar nima toliko
dragocenosti, kakor ta cerkev. Isročim ti s veseljem te
saklade, prosim te samo tega, dovoli toliko časa, da svoj
posel in svojo obljubo gotovo in natančno spolnim.“ Na-
čelnik ne umeva, o kakih sakladih mu Lavrencij go-

vorí, sato mu serčno rad dovoli, misleč dobiti mnogih
dragocenih sakladov.

Hitro prehodi Lavrencij mesto, poišče reveže in
zapuščene ter jim velí, naj se pred cerkvijo sberó. O
določenem času pride res veliko število nearečnih bera-
čev in revežev skupaj pred cerkvijo. V prvo versto
postavi Lavrencij slope s palico v rokah, ne da bi se
š njo topli, marveč, da bi jim bila vodnica; od zadej
postavi kraljeve, nekteri imajo poškodovani kolena, drugi
korakajo počasi s lesenimi nogami. Prav sadnji bili so
reveži brez rok, in garjevi. Ko so se vsi sošli, poišče
Lavrencij mestnega načelnika in ga povabi, naj si ogleda
dragocene zaklade rimske cerkve.

Načelnik jese ostermi, ko zagleda celo tropo be-
račev. Ves raskačen zahteva od Lavrencija denarjev.
Bil je namreč človek silno lakomen. Lavrencij mu mirno
odgovori: „Tú so sakladi! Ti reveži so cerkveni sa-
kladi! Tú so njeni biseri in dragoceni kamni. Poglej
te-le Bogú posvečene device in vdove; Kristus se saradi
njih raduje nad cerkvijo. Druzega bogastva cerkev nima;
te-le pa isročim s veseljem tebi in cesarju tvojemu v
potrebno porabo.“

Te besede so načelnika silno razdražile: „Ti si
upaš mene imeti za bedaka!“ Se li iz mojih palic in
šib tudi norčuješ? Dobro vem, kaj ti hočeš. Želiš nam-
reč umreti, a motiš se seló, da bodeš kar naglo umor-
jen. Muke tvoje ti bodem podaljšal in poostiril; da ti
smert britkejši storim, ud sa udom mora giniti!“

Zdajci ukaže vojakom prinesiti železo; pod njim
naložiti tlečega oglja. Vojaki slečejo svetnika in ga po-
ložé na železo, da bi tako slagoma konec storil. Toda
blagi Lavrencij, ko je silno želel mučeništva, ne čuti
bolečin, kajti sv. Ambrož pravi: „Ko so okrog trupla
svetnikovega švigali plameni gorečega oglja, hladili so
žarki goreče ljubezni truplo, tako da ni čutil bolečin.“

Ko že dolgo terpi silne muke, s nekakim veseljem
reče: „Sedaj me smete obrniti, ker na tej strani sem
dovolj pečen.“

Zdajci vzdigne Lavrencij svoje oči proti nebesam
in prosi Boga za spreobrnjenje mesta rimskega: „Jesus,
pravi, edini Bog, ti si isročil Rimu svetovno vladarstvo;
storil si to sato, da bi združil vse narode v eno celoto,
v Cerkev katoliško. Naj se vendar Rim, gospodujoče
mesto vesoljnega sveta, upogne sv. veri, da se bode
evangelij toliko ložeje širil po posamesnih pokrajinah.
Odvzemi, o Gospod, naj lepšemu mestu najgerši madež,
namreč malikovavstvo. Pošlji mu svojega angelja, da
sposná pravega Boga. Upati smem tega od tebe, Gospod,
sej sta Tvoja aposteljna vsadila na tem mestu korenine
sv. veri.“ Kmalu potem umerje Lavrencij. On, čast in
lepota katoliške Cerkve. Svoj pot je Bog uslišal njegovo
molitev. Kajti nekteri rimski starašini, vojaki in drugi,
ki so gledali Lavrencija in občudovali njegovo stano-
vitnost in gorečnost, so bili tako ginjeni, da so presto-
pili v Kristusovo Cerkev, vzeli truplo svetnikovo na
rame in ga pokopali s vso častjo. To se je dogodilo
leta 258. Kako je Rim postal ves keršansko-katolišk,
to je znano ravno tako, kakor to, da se bode enako iz se-
danje sužnjosti zopet vzdignil k toliko viši svitlosti, ko-
likor huje ga pokriva sedanja tema. (Dalje nast.)

Svelo Delinstvo.

(Dalje.)

(Iz naj poslednjih naznanil.)

Iz zahodnjega Tong-Kinga piše 28. mal. trav. 1879
apostoljski namestnik Puginier, da zarad pomanjkanja
pomočkov ne more več sprejemati novincev za sv. kerst

v svojo napravo. — Dalje pravi: „Pota Božje so v resnici neizvedljive. Prošnje za sprejemanje v prid spreobrnjenja so številniši postale v ravno tem trenutku, ko nam ni moč jih več sprejemati. Vedno nove, čisto poganske vasi želé sprejeti našo sveto vero... Nekatere vasi, ktere pred komaj šest meseci niso imele ne enega kristjana, jih imajo zdaj 100, 150 in celó 200. Iz več krajev so me misijonarji in domačinski mašniki živo prosili, naj jim pošljem katehetov in denara.

Ravno v tem trenutku, ki poslednjič kaže, da bodo uslišane naše želje, ki merijo le na spreobrnjenje poganov, sem prisiljen vse ustaviti! Lahko si mislite, kako mučen mi je moral biti ta neizogibni sklep, in koliko žalost dela mojim misijonarjem.

Pripoveduje tudi, da po naj večem delu njegovega misijona lakota razsaja. Na tisuče beračev lazi po deželi; po glavnih okrajnih Nam-Dinh in Ninh-Binh jih je najmanj kacic šestdeset tisuč. Te izstradane derhali s tako silovitostjo prideró, kjer se kaka milošnja delí, da pri deljenji stotine izstradanih med seboj poteptajo in končajo. In ko niso več pomoči dobivali, so se v trumah pridervili in ropali po terjih. Po več krajih človek ne more očitno po poti iti, ako nima precejšnega števila tovaršev saboj. Misijon delí, kar premore, pa nemogoče je vsim kaj. Misijonar tudi prav goreče prosi molitve, ktere so misijonarji zdaj potrebni, da nobenkrat ne takó.

Iz južnega Tong-Kinga piše misijonar Tessier 20. majnika 1879. Pravi, da v okraju Binh-Kvinh so pogani pred sedem leti bili precej premožni, zdaj pa je ves kraj kakor strašanski grob, ki vsak dan veliko ljudi požre. V enem mescu jih je čez 300 lakote pomerlo. Da bi prehudo lakoto utolažili, največ teh revežev gre v hribe iskat si kakih zeliš in korenin, tam pa jih tigri dobé in tergajo. Pri tem pa vse kaže, da lakota bo še dolgo morila, ker še zeleni riž se je na polji usušil, kuruza in pozemljice iz ravno tega vzroka niso mogle dozoreti.

Tudi tukaj bi se jih veliko število k naši veri spreobrnilo, ako bi se jim mala milošnja kake 4 solde vrednosti na dan podeliti mogla. Bog vé iz hudega dobro izpeljevati; lakota spreobrnjenja začenja in milost (gnada) jih doveršuje. Škoda pa, da sem primoran take, ki se za nauk oglasujejo, za nedoločen čas odkladati. Molite k ljubemu Bogu prav pridno za take in prosite ga, naj nam pomaga na posredovanje naše ljube Gospé Marije Tongkinške.

Iz vzhodnje Kočinčine naznanila pravijo, da tam še vedno lakota razsaja, posebno po okrajini Kvangngajski, kjer ste bili že dvé nerodovitni letini. V enem samem okraju je v 3 tednih 400 ljudi lakote pomerlo. V keršanski srenji Phitoc-Tho, ki ima 400 novokeršencev, jih je v 6—7 dneh umerlo 15. V neki majhni keršanski srenji s 150 dušami smo jih en dan morali 16 previditi s ss. zakramenti za umirajoče. Kdaj bo konec terpljenja, se ne vé, ker suša je požgala novo vsejani riž in žito po mnogih krajih ni moglo kaliti.

V vikariji Madraški se je pri vsi lakoti in boleznih katoliška srenja poslednje leta pomnožila za 10.000 duš. Nasledki lakote pa še niso premagani. Apostoljski namestnik Fennelly je lansko leto vstanovil dva nova misijona, v Maddigherry in Moodgul-u; na teh dvéh krajih samih je bilo 300 sirot oskerbovanih in 1000 odrašenih keršenih.

Misijonar P. Vil. Burno med drugim pripoveduje, da nekaj časa že hodita v njegovo napravo dva Kineza iz mesta Chio-be, ki sta iz dveh raznih protestanških krivovérstev; nista pa zadovoljna, ker vidita needinost luteranskih verospovedanj, in hočeta prestopiti v katoliško Cerkev. Eden je zdravnik, drugi pa mojster ladijo-

tesarski. Ta dva posebno ljubita katoliško napravo, jo pogosto obiskujeta in izročujeta ondi zaveržene in v smert izdane otroke, ktere pobirata po raznih krajih, posebno pa jih ladijotesar oteva iz vođe.

O kolikokrat moramo slišati, pravi misijonar še dalje, da nečloveški starši uboge male deklice žive pokopujejo, in kakor koli je to grozovito, vendar ne moremo tega počenjanja odverniti. Tudi naše poskušnje, smerti izpostavljene otroke oteti, nam velikrat prestrižejo. Takó smo vidili malega otroka v košari viseti na drevesu, tam blizo pa je bila postavljena straža, da bi kristjanje ne mogli do uboge stvarice. Drugi otrok je v dežji cel dan po vodi plaval; o mraku smo skušali oba rešiti, kar se nam je tudi posrečilo. Ako enaka uboga deklica ima dobroserčno mater, se pač zgodi še, da ga zavije v kake cape in izroči beračici z nalogo, da naj ga nese v našo hišo; pa to se le malokrat zgodi. Veči del otroka kar na cesto veržejo, in požró ga lačni pesi ali svinje.

Larretanske litanije v molitvah in premišljevanjih.

(Dalje.)

Mati prečista — za nas Boga prosi!

Premišljevalna molitev za vse deviške duše.

Čistost, o Marija, je ena izmed naj lepših Tvojih čednosti; neizrečeno jo ljubiš, pri vseh ljudeh jo serčno najti želiš. Posebno goreče ljubiš blage duše, ki so Bogu in Tebi vedno čistost obljubile, kakor tudi vse, ki ta dragoceni zaklad še hranijo neokraden in neoskrunjen. Kako pa tudi ne bi Ti ljubila teh srečnih duš, ko jih že jaz ubogi grešnik moram visoko spoštovati kakor prikazni z nebés. Ko vidim deviško dušo, kateri nedolžnost iz oči sije, priklonil bi se ji do tal in rekel: pozdravljena bodi kraljica: nevesta mojega Gospoda, Stvarnika nebés in zemlje! To je ona v resnici, dokler ima biser svete čistosti. O Marija, Mati prečista, za té tako vzvišene cvetice obojega spola, vsacega stanú in vsake starosti hočem danes pri Tebi prositi. Oh, dosezi jim to milost, da jim krona devištva nikdar z glave ne pade.

Začnem tam, kjer me naj rajše poslušáš, pri terpljenji Tvojega Sina. Spomni se, da je On tri in trideset lét v potu po obrazu, med potoki kervi, v bolečinah globokih rán in triurinega umiranja na križu oral in obdeloval tla svete Cerkve, da je vsadil zalo cvetlico devištva in čistosti. Ta cvet je od nekdanj zališal vert svete Cerkve in ga zališa še vedno, da si ravno sovražnik skrivno in očitno z vso jezo seje pogubljivo seme, da bi z njim zamoril to naj lepše cvetje. Temu sejavcu neutrujeno pomagata svet in hudo poželenje.

O varhinja devištva, o ljubeznjiva vertnarica svete Cerkve, ne pozabi na to cvetlico, ki je tako zeló občutljiva, da jo vsak strupen dih utegne smertno raniti. Glej, v koliki nevarnosti je: ob desni in levi gujíjejo grešniki v blatu svojih strasti, červ ostudnih pregréh jih razjeda in rezdeva; kako lahko bi se kuga prišla tudi tvojih lepih lilij. Kolika škoda potem Jezusu, tvojemu Sinu, ki ima naj večje veselje gledajoč na svoje snežno-bele lilije, na svoje čiste duše.

Če hudobnež poškodva ali ukrade umotvor slovečega mojstra, takrat svet govori o neprecenljivi škodi in zgubi, in pa po vsi pravici. O kakšna škoda in zguba bi še le bila, ko bi sovražnik pokončal ali oskrunil umotvor Večnega mojstra! O lilija, ki danes še cveteš, jutri se posušiš in si v peč veržena; kolika škoda! Vari jih

toraj in brani, o Marija, kakor svojo lastno reč in posestvo.

Ko bi na širokem polji stal, kjer se zibljejo kakor valovi že zoreče sterni, pa bi privrela na njive neštivilna derhal, ali ne bi odvernil poteptanja, ko bi me kmetovalec prosil in bi to bilo v mojih močéh? Glej, o Marija, jaz bi to storil, ki hudobno serce imam: mar Ti ne boš tolike škode odvernila, ki imaš milostno serce? Gotovo to storiš; nobena deviška duša ne postane nesrečna, če le tudi sama prav goreče, zaupno in ponižno k Tebi za pomoč kliče, in se njeno serce ne ustavlja božjemu navdajanju in tvojim priprošnjam. O naj bo torej to izvoljeno žito, zlata deviška pšenica srečno spravljena v nebeške žitnice. Če ktera deviška duša te verstice v roke dobi, prosim jo, naj za pisatelja teh litanij pošlje k svojemu Ženinu kak Očenaš na njegov namen, ker molitev takih ne more drugač ko uslišana biti.

(Dalje sledi.)

Ogled po Slovenskem in dopisl.

Kranjska Loréta.

Znano je, da so sveti Oče Pij IX blaženega spomina posebno ljubezen imeli do Marije prečiste Device. Bili so v svojih mladih letih v Loréti na Laškem v sveti hišici Marijni, ki je bila pred blizo 600 leti po angelih tje prenesena, od svoje hude bolezní čudovito ozdravljeni. Od takrat so do Marije Device imeli še prav posebno hvaležnost. Slavna romarska cerkev s sveto hišico v Loréti, kamor ljudje z vsih krajev svetá posebno radi popotvajo ter prav posebne milosti zadobivajo, jim je bila vedno še prav posebno pri sercu. Vsled te svoje velike ljubezni in hvalečnosti do Marije so družbi prevzvišenih gospodov, katerim je sveta hiša Marijna v Loréti v varstvo in oskerbníštvo izročena, s posebnim pismom oblast podelili, da smejo ktere koli cerkve Marijne po vsem keršanskem svetu (od kodar bi se za to prosilo) sveti hiši Loretanski tako pridružiti, da se v taki pridruženi cerkvi verni zamorejo ravno tistih milost ali duhovnih dobrot vdeleževati, kakoršne se v sveti hiši v Loréti zadobivajo.

To je v meni željo obudilo in me nagnilo, prošnjo vložiti, da bi se po tem načinu z omenjeno pravico podružna cerkev blažene Device Marije Lavretanske v Suši, Zaliloške fare, sveti hiši Marijni v Loréti pridružila. Torej sem se z zadevno prošnjo obrnil do imenovane družbe v Loréti, in potem s posebno prošnjo in ondi zahtevanim priporočilnim pismom od našega vis. č. mil. g. knezoškofa Ljubljanskega naravnost v Rim, ker je predstojnik omenjene Lavretanske družbe, sedaj prevzvišeni mil. gosp. kardinal Nina. Tako se mi je ta zadeva vlekla še čez leto in dan. Preteklega mesca sušca tega leta pa sem prejel iz Rima zaželjeno diplomu (poterdilno pismo), jo precej poslal našemu mil. gosp. knezoškofu za potrebno dovoljenje, in so jo z veseljem podpisali. Na verhu v diplomu je podoba Matere Božje Lavretanske z Jezuškom, s podobo svete hišice od angelov nesene. Spodej je pa podoba Oznanjenja Devici Mariji po angelu Gabrielu. Latinsko pismo, po katerem so v tej diplomu naznanjene milosti z odpustki, ki se posihmal v Suši, naši „kranjski Loréti“, dobivati zamorejo, pa tukaj poslovenjeno pridám v prilogi. Vsled tega pooblastilnega pisma se torej posihmal v naši „kranjski Loréti“, kakor sedaj Sušo po pravici imenovati smemo in hočemo, popolni odpustki zadobiti zamorejo: v praznik rojstva Gospodovega ali Sveti dan, v praznik čistega Spočetja, Oznanjenja in rojstva Marije Device, pa o spominu prenesenja svete hiše na Laško (ali 10.

grudna), in vdeleži se jih, kdor o teh dneh po vredno prejetih svetih zakramentih to cerkev obiše in v nji v namen sv. Očeta papeža pobožno moli. Nepopolne odpustke, vselej 7 lét in 7 štiridesetdank (to je, 280 dni) pa zamore zadobiti o vsih drugih velikih praznikih Gospodovih in Marijnih, to je, na novo leto, svetih treh Kraljev, o Svečnici, o Veliki noči, Vnebohodu Gospodovem, o Binkoštih, Sv. Telesu, Vnebovzetji Marijnem ali velikem Šmarnu, kakor tudi v praznik sv. Jožefa in sv. Ane in vdeleži se jih, kdor omenjene dni to cerkev obiše in v nji na papežev namen pobožno moli. V sveto hišico Marijno v Loreti na Laškem prav malokter zamore popotovati; sedaj pa se zamore v naši „kranjski Loréti“ (v Suši na Gorenjskem) ravno tistih milost in duhovnih dobrot vdeležiti, kakoršne se v sveti hiši v Loréti na Laškem zadobivajo. Hodite torej, pobožni častivci in častivke Marije Device, v našo domačo Loreto, pa bote veliko milosti in pomoči dosegli sebi in vérnim dušam v vicah. Vse pa naj služi v veči slavo Božjo, v čast brezmadežne Device Marije, živim vernim v prid in blagor, in v obilniši pomoč dušam v vicah!

A. P. Zaliloški.

*Lavrencij od sv. Marije unstran Tibere
v Rimu,
prevzvišen gospod mašnik-kardinal Nina,
predstojnik sv. družbe Lavretanske.*

Ko je s pismom apostoljskim presvetega Očeta papeža Pija IX, pričetim „Inter omnia“, sveti družbi prevzvišenih in prečastitih gospodov kardinalov svete rimske cerkve, ki je sveti Lavretanski hiši ter njenemu imetju v varstvo in oskerbníštvo predstavljena, in tadanjemu njenemu predstojniku bila oblast podeljena, tej sveti hiši, v kateri je Beseda meso postala, in ktera je po móči Božji iz Sirije najprej v Dalmacijo, potlej v Piceno bila prenesena, od kodar koli in ktere koli cerkve in molivnice pridružiti, v to, da se duhovnih milost tej prečastitljivi hiši po papeževi radodarnosti podeljenih vdeležijo, Mi kot predstojnik imenovane družbe, po prošnjah častitega gosp. Antona Pintar-ja, župnika čast. cerkve Bl. Dev. Marije na Zalem Logu škofije Ljubljanske, ki v duhu pobožnosti do brezmadežne Device in Bogoródice vnet preserčno želí, da bi podružna cerkev Bl. Dev. Marije Lavretanske v Suši vdeležanju podeljenih milost bila pridružena, dobrotno naklonjeni, omenjeno cerkev tej presveti hiši v pomenu imenovane pisma pridamo in pridružimo, namreč po tem načinu, da vsi verni kristjani obadvojega spola, kateri v spokornem duhu po dobri spovedi in vrednem sv. Obhajilu to imenovano cerkev pobožno obišejo in v nji za povikšanje svete rimske cerkve, za zatiranje krivoverstev in edinost keršanskih poglavarjev pobožno k Bogu molijo, pripisanih duhovnih milost ravno tako zamorejo deležni biti, kakor ko bi v tisto preblaženo Lavretansko hišo osebno prišli, in to sicer v praznik presv. rojstva Gospoda Našega Jezusa Kristusa, pa v praznik prečistega Spočetja, Rojstva in Oznanjenja Bl. Dev. Marije, kakor tudi ob slovesnem spominu prihoda svete hiše na Laško (10. grudna), ter zadobiti popolno odpušenje svojih grehov z odpustki, ki se po priprošnji tudi vernim dušam v vicah v prid obrniti zamorejo; ob družih večih praznikih Gospodovih in Marijnih, kakor tudi v praznik sv. Ane in sv. Jožefa odpustek 7 lét in 7 štiridesetdank (ali 280 dni) z naloženo ali sicer dolžno pokoro po navadi svete Cerkve. Vse te milosti, ki jih omenjena Lavretanska hišica vživa, po móči nam podeljene oblasti, imenovani cerkvi v Suši damo in podelimo, po zadobljenem privoljenji domačega škofijstva, in ako se v tem

kraji nobeni enaki od Nas podeljeni odpustki ne dobivajo, in ako ta cerkev še nobenemu redu, društvu, vstavi, višji bratovšini in družbi, po kateri bi vdeležbo odpustkov prejela, ni pridružena.

Dano v Rimu v Našem dvoru 26. vel. serp. 1879, v drugem letu papeštva presvetega v Kristusu Očeta in Gospoda Našega Leona XIII.

L. Card. Nina m. p. Praef.

Vidi: *Chrysostomus* m. p.

Iz Ljubljane. (Bratovšina sv. Dizma za duše v vicah.)

Ta bratovšina je cerkveno ustanovljena v Ljubljani v stolni ali Šenklavški cerkvi in pridružena nadbratovšini, ki ima sedež v Rimu pri Mariji D. Monteronski.

Oltar sv. Dizma (zraven zakristije) je bratovski oltar.

Stolni gospod fajmošter (zdaj preč. g. Ant. Urbas) je vodnik te bratovšine in pri njem, ali pa pri drugem pooblastenem duhovnu (zdaj pri stolnem kapl. č. g. Jan. Porentu) se mora osebno zapisati, kdor želi pristopiti.

Bratovske ss. maše za uboge duše v vicah se bodo ob nedeljah in zapovedanih praznikih opravljale ob 3/5 pri oltarji sv. Rešnjega Telesa, kakor dozda, ob delavnikih pa znanprej pri bratovskem oltarji sv. Dizma, in sicer prve tri dni v tednu ob 7, poslednje tri dni pa ob 5.

Bratovski oltar v stolni cerkvi je privilegiran vsak dan za vse ss. maše, ki jih opravlja kateri koli duhoven za mertve, tudi za take, ki niso bili v bratovšini.

Ta bratovšina je sklenjena tudi še z drugimi neštevilnimi duhovnimi dobrotami, ki so poznamnjane v dotičnih bukvicah. Ondi so povedane tudi pogoje k pristopu. Očitno je tedaj, kdor pristopi, da zamore prav veliko dobrega storiti za svoje lastne ranjce, kakor tudi sploh za duše v vicah, pa tudi s tem za svojo lastno prihodnost poskerbeti.

Iz pod Gorjancev. *) († Č. g. J. Verščaj.) V četrtek, 1. mal. travna, smo v Stopičah pokopali častitega gosp. Janeza Verščaja, župnika v pokoju. Pokojni je bil župnik v Stopičah čez 30 lét. Dolgo že je bolehal na nogah, in zavoljo tega, ker svojih dolžnosti v težavni fari opravljati ni mogel, se je podal pred 2 letoma v pokoj. Kadar sem ga v boleznih obiskal, zdel se mi je kot Job na gnojnem kupu; toda pri velicah bolečinah in več pritežnostih nikdo ni slišal pritožbe iz njegovih ust, marveč je bil prav vesel in zgovoren. Še le velikonočne praznike mu je zaperlo besedo. Ko smo truplo ranjcega od njegove hiše v cerkev spremili, stopijo na leco prečastiti gospod Anton Mlakar, kanonik v Rudolfovem, pokojnega sošolec, in v kratkih ter jedernatih stavkih razložé, kako v človeškem življenju veselju sledi žalost, in do glasnega jokanja ginejo serca poslušavcev, katerih je bila polna cerkev, kar priča, kako so ljubili pokojnega gosp. župnika. Bog daj, da bi tudi po njegovih naukih živeli. Po odpetih cerkvenih molitvah so služili gosp. kanonik sv. mašo z azistenco, potem se je truplo ranjcega zaneslo na pokopališče, kjer si je bil sam prostor zbral in kjer mu počivata tudi že oče in sestra. Spominek je že napravljen, treba je le napisati. Duhovnov s 3 čč. Patri nas je bilo 11, med temi 2 sošolca pokojnega. Naj v miru počiva!

Iz Marija-Zvezde v Bosni, 1. mal. travna. Z veseljem srcem Vam naznanim, da sem v samostan oo. Trapistov 15. sučca t. l. došel, kjer so me precej sprejeli. Bil sem v gostovski sobi 4 dni, potem sem stopil v njih

red. Ponedeljek po veliki noči so me preoblekli P. subprior, ker P. priorja ni domá, so na popotvanji. Dali so mi ime Fr. Salezij. Odkritoserčno Vam pa naznanim, da za me ni skoraj boljšega kraja na svetu, kakor tukaj. Vedno se srečnega čutim, in Bogu bodi hvala, smem reči, da nisem bil še žalosten. Iz serca sem Vam hvaležen, da ste mi pomagali v ta kraj. Pa ni ravno tako hudo, kakor sem si mislil, I—ški so me bili zelo ostrašili, da me je en čas skerbelo... , pa ni tako hudo; jaz se nimam nič pritožiti zoper red, da bi bil preojster. Opravilo pa imam, sedemkrat na dan iti v cerkev, kjer psalme prepevamo; 3 ure na dan tudi zunaj delam, ali na vertu, ali kje drugje. Spanja imam tudi zadosti; molčanje je pa najlažje; toraj Vas lepo prosim, da bi se me katerikrat v molitvi spomnili, naj bi vedno stanovali v dobrem, in bi me nikoli želja veniti ne zmotila. — P. je prišel en teden popred doli, ko jaz, pa je že odšel v četrtek pred sv. Jožefom.

Fr. Salezij Tomazin. *)

Iz Trebinja v Ercegovini. (Zidanje katoliške cerkve.)

„Odbor za osnovo katoliškega hrama u Trebinju“ (podpisani: dr. Fr. Ivanetić, Ivan Rukavina, Šimun Domančić) naznanuje v pismu do vredništva Zg. Dan., da katoličani v Trebinju potrebujejo katoliške cerkve, ki naj bi se zidala za ondotnih nad 200 katoličanov, da bi imeli kam hoditi k Božji službi, Dobrovniški (Dubrovački) škof, preč. gosp. Ivan Zafron, ki je ob enem opravnik škofije Trebinjske, je v ta namen daroval lep denaren znesek, zraven tega še s svojim svetom in vplivom v družbi nekterih zasluženih svečnikov neutrujeno dela za omenjeni namen. Da se pa delo popolno doverši, naj bi tudi daljniji bratje poslali po zmožnostih vsak svoj kamniček k temu prelepemu in imenitnemu delu južnih bratov, menijo gg. dopisniki. Bog blagoslovi njihovo delo; ni dvomiti, da se bode tudi marsikter Slovenec s kakim takim kamničem vdeležil zidanja pri Trebinjski cerkvi.

Iz Rima. (Francoski poročnik pred sv. Očetom.) Sv. Oče so undan sprejeli francoskega poslanca in so v kratkem spregjeli francoskega poslanca in so v kratkem spregjeli list iz rok gosp. Desprez-a, s katerim mu je zaupano poslaništvo pri Njihovi osebi in pri sv. Sedežu od strani blazega in velikoserčnega francoskega naroda. Pristavili so, da sedanji resnobni stan Francije Jih siloma navdaja s raznimi skerbmi; da prizadevanje svetega Sedeža je bilo in bode ravno tisto, bodi si v vgodnih ali protivnih okoliščinah; in to je: pospeševati, zavetovati in braniti koristi katoliške vere, ktera je vera Francije in iz ktere izvira slava Franciji sami.

Počesenje.

Nebesa pevajte,
Marijo slavite:
Češena si Marija ti,
Vsa polna milosti!

Naj revna zemlja vsa
Ji vsak čas slavo dá: Češena itd.

*) Jož. Tomazin, dijak 3. gimn. razreda, pošten in dober mladeneč, ki so mu pa neke za življenje manj rabne tvarine našo gimnazijo zaperle, si je izvolil stan, v katerem bode naše južne brate Bošnjake učil poljedelstva in družnih koristnih reči; utegne pa še tudi študirati, postati misijonar med daljnimi Zulovci v južni Afriki, ker v kratkem bodo oo. Trapisti tudi tam se vselili v prid ubosega neomikanega človeštva. Vr.

Vse duše, kar je vas,
Povzdignite zdaj glas: Češena itd.

Vesetje moje je
Pozdravljevati te: Češena itd.

Is solznosti doni
Vse ure in vse dni: Češena itd.

Ko me teži sercé,
Zapojem tebi še: Češena itd.

Nadloge sladke so,
Če tebe ljubimo: Češena itd.

Sovražna zgine moč,
Ko zdihnem pevajoč: Češena itd.

Skušnjava vsa zbeži,
Kdar v sercu se glasi: Češena itd.

Tam čistost je domá,
Kjer pesem je serca: Češena itd.

Obupnosti tam ni,
Kjer vredno se glasi: Češena itd.

Ti rešiš grešnika,
Če k tebi se podá: Češena itd.

Nemile smerti meč
Britkosti nima več: Češena itd.

Na večno bo vesel,
Kdor hvalo ti je pél: Češena itd.

Si mati Jezusa
Nas pekla rešila: Češena itd.

Ti spremiš k sodbi ga,
Kdor živ ti hvalo dá: Češena itd.

Zročiš ga Jezusu,
Če zvesto služil mu: Češena itd.

Zato vai pesmico
V nebesih pojejo: Češena itd.

Marija, nam vsem daj
Tam peti vekomaj: Češena itd.

F. Gaberc.

Mične in podučne.

Cerkvica in preklinjavel.

(Ljudska pripovedka.)

Šumi zelena Sava po debru globoko,
Na bregu gora dviga v nebó se visoko;
Na gori stermi bela sameva cerkvica,
Rodnici Božji sami na čast posvečena.

Do cerkvice ni pota, ne ceste vglajene,
Vijó krog nje samó se pastirske stezice;
Okolica je pusta, stermina krog in krog,
Po skalnatih lazovih germovje in halóg.

Da kdaj na tem je mestu hram Božji zidal se,
O tem nobena plošča, ne knjiga ne pové;
Povedka le poljudska i tuka j ne moléi,
Peljá nas v prošle čase, takó nam govori:

Bil čas je, ko po Savi še plule lad'je so,
Iz kraja v kraj različno preváľale blagó.

Nis reko sta jih gnala, vdar vesla, reke tok,
Navzgór valóv paróvi in moč človeških rók —

Ob bregu pa je stala ponižno cerkvica,
Rodnici Božji sami na čast posvečena.
V zvoniku zvonček majhen je milo vsak dan pél,
Trikrát na dan k molitvi okóljčane je vnél.

Brodnikom pa ošabnim ni mar bil zvonov glas,
Naznanjal ko je resno molitve sveti čas;
Pozdravljali je niso tik cerkve veslajóč,
Da-si njih krik po dolu je dramil tiho noč.

Poteklo mnogo Save po strugi bilo že,
Brodniško vendar serce brezbožno kolne še. —
Ko nekđaj dan se nagne, zagerne v mrak se svét,
Zapoje zvon tak milo, ko nikdar ne popréd.

In glej! ko zór posije, kaj vidi jo oči
Brodnikov preholih? — Na bregu cerkve ni!
Umaknila čez noč je budobnim se ljudém,
In dvignila se kvisko k bregóvom je stermém.

Šumi že Sava bistra ob skalah se peneč —
Tam mimo iste gore ne nosi ladij več.
Nabrežna prejánja cerkev na gori zdaj stoji,
Pobožnike podbuja, brezbožnike svari.

N. C.

Ljubljanska škofija o pričetku leta 1813.

(Dalje.)

III. Kočevje. Duhovnije I. verste: Kočevsko mesto (z dek. sedežem, 3247 duš), Poljane (stari Terg pri Poljanah), Koprivnik in Raka. Duhovnije II. verste: Stari log, Stara cerkev, Čermošnjice (župn. Juri Jonke), Kostel (fara pri Kostelu), Moselj in Osilnica. Duhovnije III. verste: Trava (Obergrass — zdaj menda Draga), Banjaloka, Spodnji log, Verb, Morovec, Pianina (Stockendorf), Poljanica in Polom.

IV. Šmarna gora. Duhovnije I. verste: Smlednik (z dek. sedežem, dek. Jan. Kuhar), Mengeš (župn. Atan. Šlibar) in Vodice (župn. Juri Čebul). Duhovnije II. verste: Šmartno pod Šmarno goro, Dol (Dolako) in Ihan. Duhovnije III. verste: Št. Helena, Sv. Jakob pri Savi, Černuče, Homec in Zapoge.

V. Kranj. Duhovnije I. verste: Kranj (z dek. sedežem, 2772 duš, dek. Avg. Sluga, vikar Jož. Dagarin), Cerklje, Šentjuri, Teržič in Naklo. Duhovnije II. verste: Komenda, Preddvor, Predoslje, Sv. Križ pri Teržiču, Podbrezje, Velesovo (kjer so imele združene bivše nune [Exnonnen] lastnega spovednika, Tom. Poklukar-ja), Kovor in Ljubno. Duhovnije III. verste: Dobráva, Gorice, Terstenik in Kokra.

VI. Kranjska gora. Duhovnija I. verste: Kranjska gora (z dek. sedežem, 1621 duš, dek. Mat. Skumavic). Duhovniji II. verste: Jesenice in Dovje. Duhovniji III. verste: Koroška Bela in Rateče.

VII. Loka. Duhovnije I. verste: Šmartno pred Kranjem (z dek. sedežem, 3513 duš, dek. Andr. Zuderman; ekspoz. pri sv. Joštu Fr. Julijani), Škofja loka (5333 duš, župn. Jern. Klemenčič; kapucinaki samostan šteje 9 oo. mašnikov in 4 laike), Selce in stara Loka (2910 duš, župn. Fil. Švarc, penzionisti: Ant. Ažbe, Jan. Inglič, Jern. Proj, Jož. Karlin). Duhovnije II. verste: Železniki (1592 duš), Sora, Kropa, Preska, Sorica in Zalilog. Duhovnije III. verste: Mavčiče, Sv. Lenart (654 duš, župn. Andr. Ažbe), Dražgoše, Ovsiaše, Bukov-

šica in Loški Uršulinski samostan. Število nun tudi tukaj ni bilo naznanjeno (spovednik Fr. Svetic).

VIII. Litija. Duhovniki I. verste: Šmartno pri Litiji (z dek. sedežem, 3387 duš) in Svibno. Duhovniki II. verste: Radeče, Dole, Šent Juri pod Kumom in Polšnik. Duhovniki III. verste: Kresnice, Prežganje, Dobovec, Štanga, Javorje in Janče.

IX. Šmarija. Duhovniki I. verste: Šmarija (z dek. sedežem, 2726 duš, dek. Kajet. bar. Gallenfels baccalaureus; vik. dr. Jak. Zupan), Št. Vid pri Zatičini, Višnja gora in Kerka. Duhovniki II. verste: Zatičina, Šent Kocijan pri Turjaku in Turjak. Duhovniki III. verste: Žalina, Zagradec, Šentjuri pri Šmariji, Polica, Kopanje in Primskovo.

X. Metlika. Duhovniki I. verste: Metlika (dek. Val. Peternel, 5300 duš), Černomelj, Semič, Vinica in Podzemelj. Duhovniki II. verste: Adlešiče. Duhovniki III. verste: Preloka. (Dalje sledi.)

Razgled po svetu.

Na Kasinski gori na Napolitanskem so se 4. t. m. pričele in 7. doveršile velike slovesnosti v spomin štirinajste stoletnice sv. Benedikta. Montecassino je najslavnejši samostan benediktinskega reda. Ondi je sv. Benedikt spisal pravila reda benediktinskega, ki se je potem razširil po vsem svetu. Zato se ta kraj po pravici imenuje „benediktinski Sinaj“. K poveljevanju te slovesnosti so pripomogli verniki iz vseh delov svetá in tri leta so se delale mnogotere poprave in zlepševanja za te svetičnosti. Škofje in drugi mašniki raznih stopenj iz raznoterih dežel so se zbirali na grobu očaka zahodnjih menihov. Sv. Oče sami so tje doli odpravili svojega poslanca in pevce Sikstinske kapele, pa podelili tudi posebne duhovne milosti za vdeleževalce. O tridnevnicu so pontificirali škofje in poslednji dan papežev poslanec Bartolini, kardinal prefekt za obrede.

Francosko. Ministru Freycinet-u se mora hudo pod nos kaditi, ker naj veljavni časniki v Parizu obsojajo in hudo grajajo tisti zloglasni določili zoper jezuite in cerkvene redove. Tudi pošteni listi po okrajinah, kakor z enim glasom terdijo, da sta dekreta protivna svobodi, pravici, da se ne zlagata s postavodajstvom olikane dežele, da ju navdaja dokončna in sovražna samovoljnost.

„Constitutionel“, „La France“, „Le Parlement“, in drugi dnevnik, ki so zastopniki in tolmači tehtnih skupin iz parlamenta, so med vladnimi nasprotniki v ti reči.

Nekteri pariški časniki celó hočejo vediti, ko se zborovanje zopet prične, da se ne bode samo interpeliralo zoper obojno določilo od 29. sušca, temveč v senatu se bode še tudi nasvetovalo, da naj se vladi Freycinetovi pravda napové, ker je vstavo prelomila. Najslavnejši pravniki terdijo, da po obstoječih postavah bi ministri morali iti v pregnanstvo, prefekti, ki so jim k prelomu pomogli, pa se odstaviti itd. Ta je prava! Tako naj bi se protila judovsko-framasonska samovoljnost. „Civilisation“ meni, da s takim počenjanjem se podpira kraljevska vlada, kajti 30 milijonov zatiranih Franco-klič: „Sire (postavni kralj), rešite Vi nas!“ Eden pruskih listov, „Hamb. Corresp.“, liberalen list, ki se mu pogosto na uho šepeta iz Berlina, meni, da s tem so „plavi republikani“ do dobrega odgospedovali; prvo djanje novih gospodov gambettovcev je bilo „delo slabosti“, drugo „delo kratkovidne zaletavosti“. Prvo meni neizdajo napadnika Hartmana, s čimur je tretja republika odbila edinega zaveznika, Rusa; drugo pa zatiranje cerkvenih redov. Eden republikanskih glavarjev

je rekel, da Freycinetovo ministerstvo utegne le še kake 3 mesce obstati.

V teh okoliščinah so tudi francoski vikši pastirji, ki so vstanovili slavno katoliško vseučiliše v Angers-u, do duhovstva in ljudstva dali pastirski list, ki jih oserčuje in zagotavlja, da pri vsih zadržkih ostane univerza z vsimi šolami.

Cvet in sad zveste molitve.

Zahvala.

Pet tednov me je terpinčil vsak dan velikrat grozno hud keró; ko pa sem se jela priporočevati Naši lj. Gospej presv. Serca, me je jél jenjevati in je zdaj ponehal. Toraj bodi vedno češena Naša ljuba Gospá presv. Serca.

V Ljubljani, 4. mal. travna 1880.

Fr. P.

Prošnja.

V molitev priporočeni: Brat priporočen od svojih sester za spreobrnjenje. — Duhoven pastir posebno priporoča v molitev dober isid duhovnih vaj, ki bodo od 24. mal. travna do 3. majnika t. l. — Deklina, že več lét bolna, zdaj pa še od mertuda nekoliko sadeta in torej v smertni nevarnosti, bodi goreče priporočena v molitev udom bratovšine N. lj. G. Ušlišanje se bo s polnim imenom naznanilo. — Bolan mladeneč, kteremu nobene zdravila nič ne pomagajo, da bi ga Bog na prošnje Marije N. lj. G. in sv. Jožeta ozdravil hude božjastne bolezni. Ako bomo uslišani, hočemo zahvalo očitno naznaniti. — Dva zakonska, da bi na prošnje Marije in N. lj. G. in sv. Jožeta dosegla ljubi mir, kterega že toliko časa nimata. — Mladeneč, da bi dobil vgodno službo. Zahvale se naznanijo. — Neka bolna deklica. — Oseba v očesni bolezni. — Neka nevarno bolna oseba za zdravje, če je Božja volja. — Nekdo iz Goriške okolice za spolnjenje obljube dane 8. grudna 1874 na Sveti gori. Zahvala se naznani, ako bode dobrota dosežena.

Bratovske sadeve.

Nameni in priporočevanja pri sv. maši in sploh v molitvi za mesca mali traven 1880.

I. Glavna namena: Razsvitljenje postavodajalcev in svetovalcev. Ta dan umirajoči.

II. Posebni nameni:

12. mal. travna. Sv. Julij papež, † l. 352. Pripor.: Duhovnika Dovje (1232 prebiv.) živi in mertvi. Zatrenje divjaštva in pobojev v deželi. Obvarovanje pred nepredvideno smertjo.

13. Sv. Hermenegild, 18letni mladeneč, umorjen od lastnega očeta zarad sv. vere l. 586 v Sevili na Španjskem. Priporoč.: Živi in umerli duhovniki sv. Lenarta na Jesenicah (1377 prebiv.). Nekdo s boleznijo na očéh. Župani na Slovenskem v prid djanja sa katoliško življenje.

14. Sv. Lambert opat, † l. 688. Priporoč.: Ljubniška duhovnika M. D. Pomočnice (671 d.), živi in mertvi. Ponižanje in osramotenje zapeljivcev. Katoliški duh po srenjah na Slovenskem.

15. Sv. Lidvina, dev. na Holanškem, bolna 38 lét, † l. 1433. Priporoč.: Fužinska duhovnika sv. Lenarta (702 d.), živi in mertvi. Mir med družinami in sobivalci. Jetniki in bolniki.

16. Bl. Benedikt Jožef Labré, kmetišk sin, † l. 1783. Po njegovi priprošnji dosežene ozdravljenja bolnikov so anglikanskega pridigarja Thayer-ja tako ginile, da je prestopil v katoliško Cerkev in je ko mašnik

umerl na Irskem l. 1816. Priporoč.: Duhovnja M. D. v nebo vzete v Lescah (590 d.), ž. in m. Spreobrnjenje neusmiljenih in terdoserčnih ljudi, posebno nekib pobjavcev. Dar čistosti za mlade in stare.

17. Sv. Rudolf, deček, od judov v mestu Bernu na Švicarskem l. 1287 od judov na skrivnem umorjen. Priporoč.: Duhovnja sv. Jan. Kerstn. v Zaspem (488 d.), ž. in m. Dar pohlevnosti za mladino in odraslene. Cerkev v Bosni in družih južnih krajih.

18. Tretja nedelja po vel. noči. Evang.: Še malo in me ne bote vidili. (Jan. 16.) Sv. Apolonij, rimski svetovalec, od svojih sužnjev zatožen, da je kristjan, obglavljen l. 189 v Rimu. Priporoč.: Duhovnja sv. Trojice v Kamni gorici (1304 d.), ž. in m. Bolniki in otožni. Nedolžni za varstvo pred risi in volkovi.

Listek za raznoterosti.

Volitve ljubljanske. V tretji razred sta voljena narodna kandidata gg.: J. Regali s 176 in dr. J. Derč s 175 glasovi. V II. razred gg.: Lašan (289 glas.), Kaltenegger (287), Bürger (281), Čaber (280); narodni so dobili: dr. Močé 248, Grasselli 242, Ravnibar 228, dr. Staré 227 glasov. Razloček za 38 glasov, memo lanské 338 glasov. V I. razredu včeraj so bili izvoljeni: Dreo (116 glas.), Lasnik (115), Dežman (113), Šaffer (112); narodni so dobili: Pakić 93, dr. Papež 91, Tavčar 90, Abačić 89 glasov.

Novi deželni predsednik g. A. Vinkler, je bil une dni v Ljubljani; vernil se je zopet na Dunaj, kjer se od 6. t. m. nadaljuje državni zbor, pa v kratkem zopet pride.

Dve maši za mešane glasove je g. Fajgelj učitelj na svitlo dal. Cena vsaki teh maš je 25 kr.; dobivate se v Blaznikovi tiskarni.

Popotvanje v Sveto deželo, v Egipt, Fenicijo, Sirijo, na Libanon, v Carigrad in druge kraje. Obhodil in popisal in na svitlo dal L. Jeran 1872. V osmerki in ličnem tisu in podobi — 413 strani. — Knjiga, podučna in za kratek čas, se dobiva v katoliški bukvarni — zdaj po 80 kr.

Iz Maribora. (Birmanje.) Zarad važnih vzrokov so se dnevi za delitev sv. birmo v dekaniji na Dravskem polji pri naslednjih farah tako-le predrugačili: V št. Janžu na Dravskem polji bo sv. birma namesto 18. aprila, kakor je bilo poprej naznanjeno, še le 29. aprila t. l.; v Cirkovcih namesto 2. maja, 10. maja; na Ptujski gori namesto 3. maja, 11. maja; pri sv. Lovrencu na Dravskem polji namesto 4. maja, 12. maja t. l.

Ogerske romanje. Dvejetega tega mesca se množica imenitnih ogerskih gospodov iz Budapešte podá na božjo pot v Rim; tam se bodo poklonili sv. Očetu v imenu svojih katoliških bratov na Ogerskem, potem pojdejo še na božjo pot na Monte Cassino in dalje v Lourdes na Francosko.

Katoliška tiskarna na Kitajskem. Jezuitje imajo v Šangaju svojo tiskarno za kitajske tiskarije. Ni še dolgo tega, kar so izdali zbirko vsih postav, ki so bile izdane od cesarjev in mandarinov v prid keršanstvu. V zbirko je bila vzeta tudi pogodba med Francijo in Kino, s katero se dovoli prosto spolnovanje katoliške vere v tako imenovani „nebeški deržavi“.

Poslednje novice. Na Jugu še ne kaže na mir. Po eni strani se poroča bližnje porazumljenje med Černogoro in Turčijo, po drugi se pa Albanci hujskajo na boj zoper Černogoro. V Bulgariji je odstopil ministerski predsednik. Med Rusijo in Kino boje žuga vojska; vendar so najposlednji naznanila mirniši. V Afganiji se sovražljivosti med domačini in Angleži nadaljujejo. — Gladstone v razglasu do svojih volivcev obeta, da angleško prizadevanje liberalcev do zunanjih dežel bode politika mirú, pravice in sočutja do svobode. Gladstone je bil voljen v Midlothianu v derž. zbor. Dozdaj je voljenih 258 liberalcev, 153 konservativcev, pa 22 zunaj teh strank. — O zmagi Gladstonovi pravi „Unita“, da njen nasledek bode velika sprememba v politiki, posebno zunanji. Kajti Beaconsfield je padel v tem trenutku, ko je menil doveršiti osnove, ki jih je prebrisano snoval že 6 lét, zlasti zvezo avstrijsko-nemško, in oslabitev Rusije. To so bile tudi sanje kneza Bismarcka, ki se je zanašal na zmago konservativcev, da bi si zagotovil osnove, ki jih je v svoje namene snoval, da bi berzdal namene nasprotnika Gorčakova. Vender pa ni znati, da bi liberalna zmaga prekucnila glavno poslopje osnovane politike, ki je že v splošnem tiru.

Duhovske spremembe.

V Ljubljanski škofiji: Umerla sta oč. gg.: Jernej Dolžan, župnik Radoviški pri Metliki, in Ant. Rihar, bivši kaplan v Planini, zdaj v Mavčičah. R. I. P.

V Terzaški škofiji: Investirana sta bila l. mal. trav.: č. g. Čebular Fr. za Občinsko, in č. g. Novak Jože za Povirsko duhovnijo. — Prestavljen je č. g. Matičič Fr. iz Sežane za duh. pom. v Predloko. — Umerl je č. g. Bernard Zupančić, župnik v Gerdem selu 22. sušca. R. I. P.

Dobrotni darovi.

Za spominek † č. g. Pirca misijonarja: Č. g. Jan. Porenta 1 gold. — Č. g. Ž. Bohinec 1 gl. — G. J. K. 1 gl. — G. J. S. 1 gl. — Gašper Jemec 50 sld. — Marija Jemec 20 sld. — Milg. stolni prošt Jožef Zupan 5 gl. — Gosp. Tom. Pirnat 2 gl.

Za stradajoče na Notranjskem: Z Zalega Loga po č. g. župniku 3 gl.

Za stradajoče na Isterskem: Z Zalega Loga po č. g. župn. 2 gl.

Za stradajoče na Goriškem: Z Zalega Loga po č. g. župniku 2 gl.

Za pogorelce v Senožcah: M. J. 3 gl.

Za sv. Očeta: Z Zalega Loga po č. g. župniku 3 gl. 50 kr. — Č. g. Jan. Čadež 5 gl. — Iz Smlednika oč. gg. dub. in farmani 18 gl. 20 kr. in 1 staro petico, po č. g. župniku. — Neimen. 50 kr.

Za Bosno: Č. g. A. Jamnik iz Sorice 2 velika tol. in 1 gl. sr. — Kranjskogorski farmani po č. g. župniku Bl. Arteljnu 10 gl. — Čast. g. Stan. Šranc dva mašna plajša s dotično robo na kelih itd.

Za Ciril-Methodove bratovšine misijone: Neimenov. 1 gl.

Za razne misijone: Po pn. gosp. proštu Jož. Zupanu 10 gl.

Za Božji grob v Jeruzalemu: Iz Sorice po čast. g. župn. A. Jamniku 3 gl. 30 sld.

Za sv. Detinstvo: Iz Polbovega gradca 20 gl.

Za stradajoče na Jutrovem: G. L. G. 9 gl.